

Το παρακάτω διήγημα υποβλήθηκε με ψευδώνυμο στον 40ό Παγκρήτιο Μαθητικό Λογοτεχνικό Διαγωνισμό για το σχολικό έτος 2023-2024 και έλαβε το 3^ο βραβείο. Η απονομή έγινε την Κυριακή 7 Απριλίου 2024 στα Χανιά. Το διήγημα αποτελεί μια φανταστική ιστορία του Αριστοτέλη, επηρεασμένος από την εργασία της μητέρας του, τις συζητήσεις με τον μπαμπά του και τα μηνύματα που δεχόταν από τις διεθνείς ειδήσεις.

Το παιδί με τις κάλτσες

Θυμάμαι τον εαυτό μου μικρό παιδί, ακόμα δεν περπατούσα, να περιμένω με ανυπομονησία τον μπαμπά μου να επιστρέψει στο σπίτι μετά την εργασία του. Μόλις έμπαινε μέσα στο σπίτι, εμφανώς κουρασμένος, κοιτούσα πάντα τα χέρια του τα οποία συνήθως ήταν γεμάτα με σοκολάτες, μπισκότα και άλλα καλούδια.

Όταν πήγα στο δημοτικό, ήρθε μια μέρα που δεν θα ξεχάσω ποτέ, όπως αυτές τις εμπειρίες που αφήνουν ανεξίτηλο σημάδι στο μυαλό μας. Ο μπαμπάς μου μπαίνει στο σπίτι και παρατηρώ λυπημένος ότι δεν μου κρατάει κάποια σοκολάτα, όπως συνήθιζε. Θύμωσα μαζί του κάνοντας μια γκριμάτσα σαν να δοκίμασα φρέσκο χυμό από λεμόνι. Ο μπαμπάς μου με αγκάλιασε στοργικά και καθίσαμε στο χαλί. «Αριστοτέλη» μου είπε, «θέλω να σου δείξω κάτι στην τηλεόραση. Θα είναι σκληρές εικόνες, αλλά θα σου κάνει καλό». Ο μπαμπάς άνοιξε την τηλεόραση και επέλεξε τις μεσημεριανές ειδήσεις. Ήταν η εποχή του εμφύλιου πολέμου στη Συρία. Είδα μπαμπάδες να κλαίνε με λυγμούς κρατώντας στα χέρια τους μικρά παιδιά της ηλικία μου. Τα παιδιά ήταν καλυμμένα με σκόνη και πέτρες από τα σπίτια που έπεσαν πάνω τους. Είδα μικρά παιδιά να τρέχουν ξιπόλητα στους δρόμους, να βρίσκονται σε πανικό βλέποντας τους γονείς τους να είναι διαμελισμένοι από τις βόμβες που έπεσαν στο σπίτι τους. Ήταν παιδάκια σαν κι εμένα, κι έμεναν σε ζεστά σπίτια σαν το δικό μου, είδα στα ερείπια παιχνίδια σαν κι αυτά που παίζω κι εγώ και κάποιες παιδικές ζωγραφιές πεταμένες στο δρόμο. Όλα αυτά μου ήταν γνώριμα, ακόμα και τα παιδιά που έβλεπα θα μπορούσαν να είναι φίλοι και συμμαθητές μου από το σχολείο. Είχα γουρλώσει τα μάτια μου! Όλες οι εικόνες που έβλεπα, οι

περιγραφές των δημοσιογράφων και ο θρήνος των ανθρώπων ήταν ένα πυρωμένο καυτό σίδερο που σημάδεψε τη ψυχή μου.

Ο μπαμπάς μου έκλεισε την τηλεόραση, με αγκάλιασε και με φίλησε. «Αριστοτέλη», μου είπε με τρεμάμενη φωνή, «ξέρεις ποιο είναι το πιο σημαντικό δώρο που σου έφερα σήμερα που ήρθα σπίτι;» «Τον μπαμπά σου γιέ μου. Είναι το πιο ωραίο δώρο. Ξέρεις πόσα παιδάκια δεν θα δουν ποτέ τον μπαμπά τους να γυρίζει σπίτι το μεσημέρι;»

Τα λόγια του μπαμπά μου έδεσαν κόμπο τον λαιμό μου, δεν μπορούσα να μιλήσω. Πήγα να ξαπλώσω. Ανάμεσα στα ζεστά μου παπλώματα, έκλεισα τα μάτια μου και είδα ένα παιδάκι στη μακρινή Συρία. Θα μπορούσαμε να είμαστε φίλοι, συμμαθητές και να παίζαμε τα ίδια παιχνίδια στην αλάνα της γειτονιάς μας. Ξέρετε, τα παιδικά παιχνίδια δεν απαιτούν να γνωρίζει ο ένας τη γλώσσα του άλλου. Ήθελα να του δώσω ένα όνομα. Τι όνομα όμως; Ήθελα να είναι κάτι γλυκό. Θυμήθηκα πως όταν ο μπαμπάς μου σπούδαζε στη Κομοτηνή, μάς έφερνε κάτι ωραία ανατολίτικα γλυκά από ένα ζαχαροπλαστείο, το «Νεντίμ». Το βρήκα σκέφτηκα! Ο φίλος μου θα λέγεται Νεντίμ!

Λίγο πριν με πάρει ο ύπνος θυμήθηκα την μητέρα μου όταν μιλούσε στο τηλέφωνο για θέματα της εργασίας της. Η μαμά μου πριν μερικά χρόνια είχε την επιθυμία να μάθει την αραβική γλώσσα. Την γοήτευε ο αραβικός πολιτισμός, η Μεσοποταμία και το πάντρεμα με την Ελληνική ιστορία. Έτσι, όταν ξέσπασε ο εμφύλιος στη Συρία και με τους αμέτρητους πρόσφυγες που ήρθαν στην Ελλάδα, η μητέρα μου βρέθηκε να εργάζεται ως διερμηνέας αραβικών για τους πρόσφυγες. Επίσης είχε επιφορτιστεί και με την εύρεση σπιτιών γι' αυτούς. «Ναι, ναι είναι 3 παιδιά με τη μαμά τους, δεν ξέρω για πατέρα», «αύριο θα πάω να δω τα σπίτια αν είναι κατάλληλα για να ενοικιαστούν», την άκουγα να λέει στο κινητό της το οποίο δεν σταματούσε να χτυπάει όταν επέστρεφε στο σπίτι.

Τώρα όλα έρχονταν στο μυαλό μου σαν κομμάτια πάζλ που άρχισαν να παίρνουν μορφή, σαν έργο, σαν ταινία βγαλμένη από την ίδια τη ζωή.

Είμαι ο Νεντίμ, λοιπόν. Γεννήθηκα στις 3 Ιουλίου 2011 σε ένα χωριό δίπλα σε μια μεγάλη και φασαριόζικη πόλη. Κάτω από το σπίτι μας είχε ο πατέρας μου το συνεργείο του. Έφτιαχνε όλα τα αυτοκίνητα του χωριού και πολλές φορές ερχόταν από μακρινά μέρη γιατί όπως έλεγαν, ο μπαμπάς μπορούσε να φτιάξει ακόμα και το πιο παλιό και χαλασμένο αυτοκίνητο. Ήταν ο ήρωας μου. Τον θυμάμαι μισοκρυμμένο κάτω από τα αυτοκίνητα με τα εργαλεία του να παλεύει, να αγωνίζεται να τα κάνει να δουλέψουν. Όταν τελείωνα το διάβασμα κατέβαινα κάτω να τον δω μουτζουρωμένο και κουρασμένο, του πήγαινα τσάι με μπισκότα βανίλιας που έφτιαχνε η μαμά. Εγώ δίπλα του με τα δικά μου αυτοκινητάκια, να προσπαθώ κι εγώ να τα φτιάξω, να τους βάλω ρόδες, να τα βάψω με τις μπογιές του μπαμπά και αυτά πολλές φορές πετούσαν ψηλά και ταξίδευαν σε άλλους τόπους, εκεί που έκαναν διακοπές οι πλούσιοι, στα νησιά, στις παραλίες...

«Νεντίμ, Νεντίμ... κοίτα πως έγινες πάλι; Πώς θα σε καθαρίσω τώρα;» ήταν η καθημερινή φράση της μαμάς μου αφού γινόμουν κι εγώ σαν τον μπαμπά. Μουτζουρωμένος μες στα λάδια, τα γράσα και τα χρώματα. Και μετά ο μπαμπάς ερχόταν να με χαϊδέψει στο μάγουλο με την παλάμη του, που ήταν πάντα σκληρή και τραχιά από τη δουλειά, αλλά με ένα χαμόγελο τρυφερό και βελούδινο. «Δεν πειράζει Μαριάμ, θέλει να γίνει κι αυτός σαν κι εμένα. Όταν θα γεράσω ποιος θα αναλάβει το συνεργείο;»

Βέβαια αυτή που με έτριβε με τις ώρες ήταν η μαμά και πολλές φορές ένιωθα ότι θα βγει και το δέρμα μου από το πολύ τρίψιμο. Η μαμά ήταν δασκάλα στο δημοτικό σχολείο του χωριού, αλλά τελευταία δεν πήγαινε πολύ συχνά. Ήταν άρρωστη, έκανε εμετό και ζαλιζόταν. Ο μπαμπάς μου έλεγε να μην ανησυχώ και πως σε μερικούς μήνες θα μου έφερναν στο σπίτι ένα πολύ ωραίο δώρο, μια έκπληξη όπως έλεγαν...

Έτσι περνούσαν οι μέρες μου, ώσπου ένα βράδυ ακούσαμε κάτι σειρήνες και δυνατούς κρότους. Πεταχτήκαμε από τα κρεβάτια μας έξω στο δρόμο όπου είχε μαζευτεί όλο το

χωριό. Στο βάθος βλέπαμε στην πόλη φωτιές πολύ ψηλές, έφταναν μέχρι τον ουρανό και μετά δυνατούς κρότους σαν βεγγαλικά. «Τι γίνεται μαμά ;» ρώτησα με φόβο. Δεν πήρα καμία απάντηση, αλλά έβλεπα τον κόσμο να κλαίει και άλλοι να χαίρονται. Από αυτά που άκουγα κατάλαβα ότι κάποιιοι τσακώθηκαν με τον αρχηγό της Συρίας και αυτός μάλλον θύμωσε πολύ.

Την άλλη μέρα, όταν ξύπνησα, είδα στο σπίτι πολλούς καλεσμένους τους οποίους δεν είχα ξαναδεί. Η μαμά μου είπε ότι ήρθαν στο χωριό από την πόλη, γιατί τους κυνηγάει ο αρχηγός που έχει θυμώσει και αν τους βρει θα τους δείρει πολύ άσχημα.

Είχα στο παντελόνι μου μερικά κέρματα και σκέφτηκα να πάω να πάρω μια σοκολάτα για μένα και τη μαμά, η οποία πάλι είχε αρρωστήσει και ήταν στο κρεβάτι. Όταν έφτασα στο μαγαζί με τα γλυκά, άκουσα δυνατούς κρότους, αλλά πιο δυνατούς από τους χθεσινούς, μπαμ, μπουμ, μπαμ και μετά σειρήνες και φωνές. Βγήκα τρέχοντας προς το σπίτι μου. Το παράξενο ήταν πως, ενώ κατηφόριζα προς την πλατεία, δεν έβλεπα το σπίτι μου. «Είναι ο Νεντίμ! είναι ο Νεντίμ! Κάποιος να τον κρατήσει!» άκουγα να λέει ο γείτονάς μας. Ξαφνικά ο χρόνος πάγωσε, δεν μπορούσα να μιλήσω ... Το μισό σπίτι είχε γκρεμιστεί, είχε πέσει μια βόμβα, όχι όπως αυτές στα παιχνίδια που έπαιζα, αλλά μια αληθινή, που σκορπάει τον θάνατο. Στο χωριό έπεσαν πολλές βόμβες. Ο μπαμπάς μου την ώρα εκείνη έφτιαχνε ένα αυτοκίνητο το οποίο τον πλάκωσε και τον σκότωσε. Η μαμά μου άπλωνε ρούχα και σώθηκε την τελευταία στιγμή. Έκλαιγα με λυγμούς, «ο μπαμπάς μου, ο μπαμπάς μου» φώναζα, άρχισα να τρέχω, να τρέχω μέχρι που έπεσα κάτω, έχασα τις αισθήσεις μου.

Έμαθα ότι 56 άτομα σκοτώθηκαν από το χωριό μας και 14 από τους καλεσμένους που είχαν βρει καταφύγιο σε διάφορα σπίτια του χωριού. Στο χωριό μας δεν έγιναν κηδείες όπως τις ξέρουμε. Ήρθαν κάτι μεγάλες μπουλντόζες και έσκαψαν έναν τεράστιο λάκκο για όλους. Δεν κατάλαβα το γιατί. Έκλαιγα αγκαλιασμένος με τη μητέρα μου. Ήθελα αυτό να ήταν ένα κακό όνειρο, όπως αυτό που έβλεπα μικρός και ερχόταν η μαμά στο

κρεβάτι μου για να με ηρεμήσει. «Μην ανησυχείς Νεντίμ, κακό όνειρο είναι και πέρασε!».

Το βράδυ κοιμηθήκαμε πάνω στο χώμα με κάτι κουβέρτες που βρήκαμε από τα χαλάσματα. Το πρωί ήρθε ο πρόεδρος του χωριού και είπε ότι θέλει να μας μιλήσει. Μαζευτήκαμε όλοι στη πλατεία του χωριού, αυτός ανέβηκε πάνω σε μια καρέκλα και μας είπε πως έχει πληροφορίες ότι θα βομβαρδίσουν ξανά το χωριό. Η μόνη λύση είναι να φύγουμε. «Και που θα πάμε μαμά; Εδώ δεν είναι το σπίτι μας;» Η μαμά δεν απάντησε, δεν είχε πια δύναμη. Άλλωστε το σπίτι μας πια δεν υπήρχε, ούτε και το συνεργείο στο οποίο θα γινόμουν μηχανικός μια μέρα.

Την άλλη μέρα ήρθαν κάποιοι άνθρωποι με φορτηγά, ανεβήκαμε πάνω και φύγαμε. Δεν ήξερα ούτε πού πάμε, ούτε τί θα γίνει. Ήμασταν όμως τόσοι πολλοί στο ξεσκεπαστο φορτηγό που μπορούσες να νιώσεις την ανάσα τους.

Το χάραμα ξύπνησα από γλώσσες ανθρώπων που δεν γνώριζα. Μας κατέβασαν με το ζόρι και μας άφησαν κάτω από μερικά δέντρα να καθίσουμε. Μας έδωσαν ψωμί ξερό να φάμε και μας είπαν να μην μιλάμε γιατί περνάνε κάποιοι στρατιώτες λίγο πιο πέρα. Τα αγκάθια από τα ξερόχορτα είχαν καρφωθεί στα πόδια μου, αλλά δεν με ένοιαζε. Έβλεπα τη μαμά μου που ήταν χλωμή. Η κοιλιά της είχε μεγαλώσει και περπατούσε με δυσκολία. «Νεντίμ, ξέρεις τι έχω μέσα στη κοιλιά μου; Είναι μια νέα ζωή... μια αδερφούλα ή ένας αδερφούλης θα έρθει στον κόσμο αν θέλει ο θεός». Έμεινα ακίνητος και παγωμένος. Θα αποκτήσω ένα αδερφάκι, αλλά πώς... Ήθελα να γελάσω και να κλάψω μαζί...

Το βράδυ η μητέρα μου ανέβασε πυρετό· ήταν τόσο ζεστή όπως ο καλοκαιρινός ήλιος όταν έπαιζα στο παλιό κάστρο του χωριού. Οι άντρες που μιλούσαν τη γλώσσα που δεν ήξερα, ήρθαν προς το μέρος της μαμάς. Φώναζαν δυνατά, ήξερα ότι αναφέρονταν στην μαμά μου, αλλά δεν καταλάβαινα.

Το βράδυ μας έδωσαν κάτι βρώμικες κουβέρτες για να κοιμηθούμε κάτω από τα δέντρα που, όπως έμαθα, ήταν ελιές. Ήμουν τόσο κουρασμένος, που βυθίστηκα σε ύπνο βαθύ σαν τη χειμερία νάρκη των άγριων ζώων του χειμώνα. Το πρωί ξύπνησα με τις πρώτες ακτίνες του ήλιου. Στο χωράφι δεν υπήρχε κανείς, μόνο εγώ κι η μαμά μου η οποία έκλαιγε με λυγμούς. Μας είχαν αφήσει μόνους, μάς εγκατέλειψαν... «Μη φοβάσαι μαμά, όλα θα πάνε καλά» της είπα, αν και δεν ήμουν σίγουρος γι' αυτό. Δεν ξέρω σε ποιόν Θεό πιστεύουν οι υπόλοιποι άνθρωποι του κόσμου, αλλά σίγουρα κάποιος Θεός ή η καλή μοίρα έστειλε έναν γεροντάκο τον Μουσταφά με το γαϊδουράκι του, να περάσει από μπροστά μας. Ο γέρο- Μουσταφά είχε ένα γαλήνιο πρόσωπο το οποίο ήταν γεμάτο ρυτίδες και σκαμμένο σαν το χωράφι όταν περνάει το τρακτέρ. Άνθρωπος του μόχθου και του Θεού, δε ρώτησε πολλά· έβαλε τη μαμά πάνω στο γαϊδουράκι του και πήγαμε στο διπλανό χωριό, στο σπίτι του. Ένα σπίτι φτιαγμένο από άχυρα και λάσπη. Το χωριό το λέγανε Ορμάνα και όπως έμαθα βρισκόμασταν στην Τουρκία. Ο Μουσταφά με τη γυναίκα του Κισμέτ, δεν είχαν παιδιά και μας φιλοξένησαν στο σπίτι τους με αγάπη και στοργή. Η μητέρα μου γέννησε ένα παγερό και βροχερό βράδυ στον οντά του σπιτιού. Είχε έρθει η μαμή του χωριού και μερικές γυναίκες από τη γειτονιά. Έτσι απέκτησα έναν αδερφό, έναν πανέμορφο και κλαψιάρη αδερφό, αλλά η μία χαρά πολλές φορές έρχεται μαζί με μια δυνατή λύπη. Η μαμά μου είχε ήδη επιβαρυσμένη υγεία· η γέννα του αδερφού μου, το φως μίας νέας ζωής ήταν τόσο δυνατό, που έσβησε αυτό της μητέρας μου. Η μητέρα μου ξεψύχησε πριν καν αγκαλιάσει τον μικρό μου αδερφό. Ένοιωσα μέσα να θρυμματίζεται όλος μου ο κόσμος. Δεν είχα πια δάκρυα... Η μητέρα μου κηδεύτηκε στο νεκροταφείο του χωριού και μια πέτρα μαρτυρούσε ότι μέσα στο χώμα υπήρχε η μητέρα μου...

Το μόνο που μού έδινε δύναμη ήταν ο αδερφός μου. Ήμουν πλέον εγώ ο πατέρας και η μητέρα του. Στο σπίτι του Μουσταφά και της Κισμέτ, μείναμε μέχρι το επόμενο καλοκαίρι. Ο αδερφός μου είχε μεγαλώσει· άρχισε δειλά- δειλά να περπατάει και είχαμε μάθει αρκετές τουρκικές λέξεις.

Τα βράδια άκουγα ιστορίες για ανθρώπους κακούς και αιμοβόρους που έκλεβαν παιδιά, τα πουλούσαν, για παιδιά που χανόντουσαν και δεν τα έβρισκε ξανά κανείς. Έτσι κάθε βράδυ όταν ξάπλωνα να κοιμηθώ με τον αδερφό μου, χωρίς να με καταλάβει κανείς έβγαζα σιγά – σιγά τις κάλτσες μου, τις έδενα μεταξύ τους να γίνουν ένα μικρό σκοινί και έδενα τον καρπό του χεριού μου με τον καρπό του αδερφού μου. Έβλεπα πολλές φορές εφιάλτες να ξυπνάω και αυτός να έχει χαθεί...

Κάποια μέρα, ενώ παίζαμε με τον αδερφό μου, άκουσα τον Μουσταφά στην αυλή να μιλάει έντονα με μερικούς χωριανούς. Στη συνέχεια μπαίνει μέσα στο σπίτι, κάθεται στην αγαπημένη του ψάθινη καρέκλα, με παίρνει αγκαλιά και με δάκρυα μου λέει πως πρέπει να φύγουμε από το σπίτι. Ο αρχηγός της Τουρκίας θα ψάξει τα σπίτια του χωριού κι αν βρει πρόσφυγες θα τους βάλει όλους φυλακή. Αυτοί οι αρχηγοί, πάντως, όλο προβλήματα μας έχουν δημιουργήσει. Ο Μουσταφά με τις λιγοστές οικονομίες του κανόνισε να μας πάρει ένας ψαράς από το λιμάνι της Σίδης, μιας μικρής πόλης στη θάλασσα, και να μας πάει στην Κρήτη.

Μαζέψαμε τα λιγοστά μας ρούχα, αγκάλιασα τον Μουσταφά και τη Κισμέτ που τόσο στοργικά μας είχαν φερθεί και φύγαμε για το λιμάνι με ένα παλιό σαραβαλιασμένο αυτοκίνητο, σαν και αυτά που έφτιαχνε ο πατέρας μου στο σπίτι μας. Μπήκαμε μέσα στο ψαροκάικο με το πρώτο φως της ημέρας. Σαν υπνωτισμένος έβλεπα για πρώτη φορά, μια απέραντη γαλάζια θάλασσα, με τρόμαζε... Ο αδερφός μου έκλαιγε χωρίς σταματημό, ενώ το κρύο τρυπούσε το δέρμα μας. Καθίσαμε σε μια γωνιά στο αμπάρι και εγώ προσεκτικά έβγαλα τις κάλτσες μου. Δεμένος με τον αδερφό μου, ένιωθα μια ασφάλεια, ένα δέσιμο ζωής.

Μετά από τέσσερις ημέρες φτάσαμε στην Κρήτη και ο ψαράς μάς άφησε σε μια παραλία και έφυγε αμέσως. Ένας άλλος κόσμος για μένα ξανά. Καθίσαμε πάνω σε μια πέτρα και κοιτούσαμε το κύμα, ώσπου έφτασαν κάποιοι άνθρωποι που μας μιλούσαν, αλλά εγώ πάλι δεν καταλάβαινα αυτή τη καινούργια ομιλία. Μετά από λίγη ώρα ήρθαν κάποιοι

άλλοι άνθρωποι με λευκές στολές· μας έδωσαν μπισκότα και σοκολάτες και μας έβαλαν σε ένα αυτοκίνητο με μια σειρήνα από πάνω, όπως αυτά στα αυτοκινητάκια που έπαιζα. Σε μια μεγάλη πόλη που την έλεγαν Ηράκλειο μέναμε σε ένα σπίτι με κάποιους μεγάλους που μας φρόντιζαν. Είχαμε ζεστό φαγητό και ένα φανταστικό κρεβάτι. Με τον αδερφό μου είχαμε δυο κρεβάτια, αλλά μόλις όλοι στο σπίτι είχαν κοιμηθεί, αυτός ερχόταν στο κρεβάτι μου και εγώ έβγαζα τις κάλτσες μου...

Η ιστορία θέλει τον Νεντίμ και τον αδερφό του να βρίσκονται μετά από 30 χρόνια στη Στοκχόλμη. Είχαν υιοθετηθεί από ένα άτεκνο και εύπορο ζευγάρι που τους έδωσε πολλή αγάπη, τόση όση τους είχε στερήσει η ζωή. Ο Νεντίμ έγινε διακεκριμένος δικηγόρος του διεθνούς δικαίου, αναλαμβάνοντας υποθέσεις εγκλημάτων πολέμου, ενώ στον ελεύθερό του χρόνο ασχολείται με τον μοντελισμό αυτοκινήτων και ο Johann ο αδερφός να εργάζεται ως αρχιτέκτονας σε μεγάλη κατασκευαστική εταιρεία.

Ήταν Κυριακή 3 Ιουλίου, οι δυο οικογένειες με τα παιδιά τους είχαν μαζευτεί στο σπίτι του Νεντίμ για να γιορτάσουν τα γενέθλιά του. Στην αυλή του σπιτιού έχει στηθεί ένα μεγάλο πάρτι με ψησταριές και πολλά εδέσματα. Σε μια στιγμή ο Johann δεν βλέπει τον Νεντίμ, μπαίνει μέσα στο σπίτι και τον βλέπει ξαπλωμένο στον καναπέ έχοντας δίπλα του μερικά αυτοκινητάκια. Ο Johann ξαπλώνει δίπλα του και ο Νεντίμ, απλώνει το χέρι του και βγάζει τις κάλτσες του...

Αριστοτέλης Τριανταφύλλου

Μαθητής Α' τάξης 3^{ου} Γυμνασίου Ηρακλείου

Τετάρτη 6 Μαρτίου 2024

